MRF 2022.140

Planklagenævnets afgørelse af 30. maj 2022, j.nr. 21/10247

Stadfæstet landzonetilladelse til opsætning af fire glampingtelte til udlejning med toilet- og badefaciliteter inden for kystnærhedszonen i bevaringsværdigt landskab, da teltene skulle placeres med begrænset spredning med faciliteter uden faste installationer, som kunne fjernes, da konstruktionerne ikke ville være synlige i landskabet og var af underordnet betydning i forhold skovbyggelinjen og kystnærhedszonen, og da tilladelsen var tidsbegrænset for en periode på fem år. Dissens.

Aalborg Kommune gav i juli 2021 landzonetilladelse til opsætning af fire glampingtelte på en ca. 5,1 ha stor landbrugsejendom beliggende i landzone. Den berørte matrikel var ca. 3,1 ha og lå i det åbne land i kystnærhedszonen i en afstand af ca. 800 meter fra kysten. Matriklen lå endvidere inden for skovbyggelinjen, var til dels omkranset af fredskov og var i kommuneplanen udpeget som bevaringsværdigt landskab samt større sammenhængende landskab. Teltene, der havde en diameter på 5 meter, ønskedes opstillet årligt i perioden mellem den 15. marts og den 31. oktober i fem år. Teltene skulle udlejes til turister i en periode på op til fem sammenhængende overnatninger. Til hvert af teltene skulle der opsættes en primitiv toiletbås, ligesom der skulle afgrænses et tilhørende areal med belægning af træflis, hvor der kunne opsættes parasol og sidde- og bordfaciliteter. Teltpladserne blev ca. 46 m^2. Der skulle endvidere opsættes ét spiralformet hegn som afgrænsning for et fælles bad. Teltene ønskedes opstillet hhv. ca. 60 meter, 85 meter, 95 meter og 125 meter fra ejendommens øvrige bebyggelse. Afgørelsen blev påklaget af en nabo, der navnlig anførte, at landzonetilladelsen ville medføre nabogener i form af uvedkommendes færden på naboens ejendom og i form af øget aktivitet i området. Planklagenævnet fandt, at det ansøgte udgjorde bebyggelse omfattet af planlovens § 35, stk. 1, da der var tale om faste konstruktioner, der skulle opsættes i længere tid ad gangen, ligesom der var tale om ændret anvendelse af det areal, som skulle anvendes til formålet. Nævnet fandt endvidere, at det ansøgte ikke lå under bagatelgrænsen for, hvad der udløser krav om landzonetilladelse, da der var tale om fire glampingtelte med tilhørende faciliteter i form af bl.a. toiletter og bad, der ønskedes opstillet tilbagevendende for en periode på ca. 7 måneder årligt, i en periode på fem år. Nævnet lagde endvidere vægt på teltenes udformningen og størrelse samt det forhold, at bagatelgrænsen måtte forstås snævert i forhold til primitive overnatningssteder. Flertallet (9 mod 2) fandt, at der kunne gives landzonetilladelse til det ansøgte, og lagde vægt på, (1) at der var tale om relativt få telte (2) med begrænset spredning både indbyrdes og i forhold til ejendommens bebyggelse (3) på et klart afgrænset areal, (4) at de tilhørende faciliteter var af begrænset omfang uden faste installationer og kunne fjernes, (5) at tilladelsen var tidsbegrænset, og (6) at der ikke var særlige landskabelige eller naturmæssige hensyn at varetage, da det ansøgte var placeret på et markareal, der var afskærmet af beplantning, hvorfor det ansøgte ikke lå synligt i landskabet. Henset til størrelsen og anvendelsen ville det ansøgte tilmed være af helt underordnet betydning i forhold til beskyttelsen efter skovbyggelinjen og kystnærhedszonen. Flertallet begrundende dette med, at der var fastsat vilkår om, at det ansøgte skulle nedtages for vinterperioden og tilbageføres til landbrugsjord efter landzonetilladelsens udløb, og at parkering skete ved ejendommens primære bebyggelse. Naboens indsigelse om manglende krav til toiletforhold og brandsikring blev afvist af nævnet med, at nævnet ikke har kompetence til at afgøre disse spørgsmål, ligesom nævnet understregede, at der ikke med afgørelsen var taget stilling til, om de ansøgte telte krævede tilladelse efter sommerhusloven eller campingreglementet. Planklagenævnet stadfæstede herefter kommunens tilladelse.

Kommentar: *Sagen vedrører en problemstilling, der nok må forventes at give anledning til et voksende antal sager, nemlig opsætning af mere sofistikerede telte til udlejning til turister på landbrugsejendomme med skov og beliggende kystnært. Dette er formentlig baggrunden for, at det samlede klagenævn samme dag afsagde tre andre afgørelser om landzonetilladelse til glampingtelte og*

to andre afgørelser om lignende begrænsede indretninger til turister i naturen (se også Planklagenævnet Orienterer nr. 24). I sag 22/00360 stadfæstede nævnet enstemmigt Roskilde Kommunes afslag på landzonetilladelse til ét glampingtelt på 36 m^2 med den begrundelse, at der var tale om en forholdsvis stor enhed med toiletforhold, at det ansøgte var placeret uden tilknytning til ejendommens hidtidige bebyggelsesarealer, at det ansøgte lå inden for skovbyggelinjen og omkranset af fredskov samt omfattet af kommuneplanens udpegning for økologiske forbindelser. I sag 22/00700 stadfæstede et flertal i nævnet Faaborg-Midtfyn Kommunes afslag på landzonetilladelse til opførelse af ét glampingtelt på ca. 21 m^2 stadfæstet med den begrundelse, at der var tale om en forholdsvis stor enhed med faciliteter i form af et multtoilet, der skulle placeres uden tilknytning til ejendommens hidtidige bebyggelsesarealer, at det ansøgte ville være synligt i landskabet med en placering i det åbne land inden for kystnærhedszonen, kun ca. 400 m fra kysten, og at den ansøgte placering var udpeget som bevaringsværdigt landskab, hvorfor der ifølge kommuneplanen kun kunne ske ganske ubetydelige forandringer, såfremt disse forandringer ikke påvirkede de karaktergivende landskabstræk og særlige visuelle oplevelsesmuligheder. I sag 22/00955 ophævede Planklagenævnet Randers Kommunes lovliggørende landzonetilladelse til opsætning af fire glampingtelte på en landbrugsejendom med vinproduktion med den begrundelse, at der var tale om forholdsvist store enheder med både el, bade- og toiletforhold, at de ansøgte telte var placeret i et område udpeget som potentielt naturbeskyttelsesområde grænsende op til § 3-beskyttet natur, at de ansøgte telte lå med relativ stor spredning og derfor ikke fremstod som et samlet hele, og at de ansøgte telte lå med en afstand på 60 til 275 m til ejendommens hidtidige bebyggelsesarealer og dermed uden tilknytning hertil. Sag 21/12587 drejede sig om Svendborg Kommunes afslag på lovliggørende tilladelse til en 9 m^2 hytte og afslag på landzonetilladelse til et bålhus på 19 m^2, hvor indretningerne på linje med de ovennævnte sager om glampingtelte var opført til udlejning til turister. I denne sag gav nævnet ejeren landzonetilladelse til bålhus på 19 m^2 placeret 60 meter fra nærmeste bebyggelse, idet nævnet lagde vægt på, at bålhuset ville blive placeret i et haveanlæg, der ikke havde en parklignende størrelse. Derimod stadfæstede nævnets kommunens afslag på lovliggørende landzonetilladelse til hytten på 9 m^2 med den begrundelse, at hytten ikke var placeret inden for haveanlægget. Sag 21/11255 drejede sig om Kalundborg Kommunes afslag på landzonetilladelse til opførelse af tre pælehytter ca. 8,80 meter over terræn, hvor platform med hytte og opholdsarealet ville være ca. 45 m^2. Nævnet stadfæstede enstemmigt afslaget med den begrundelse, at pælehytterne lå spredt i det åbne land uden tilknytning til bebyggelsesarealer i et område med flere natur- og landskabsudpegninger og inden for skovbyggelinjen og kystnærhedszonen. Endelig lagde nævnet vægt på, at det ansøgte havde en hotellignende karakter, uden det kunne tillægges betydning, at pælehytterne var en del af et rewilding- og naturformidlingsprojekt.

Afgørelse i klagesag om Aalborg Kommunes landzonetilladelse til opsætning af glampingtelte på [A1], Hals

21/10247

Aalborg Kommune gav den 16. juli 2021 landzonetilladelse til opsætning af fire glampingtelte på matr.nr. [F1] på adressen [A1], 9370 Hals.

En nabo har klaget over afgørelsen.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om forholdet kræver landzonetilladelse, jf. planlovens § 35, stk. 1.
- Om der kan gives landzonetilladelse til forholdet, jf. planlovens § 35, stk. 1.

Planklagenævnet har ikke behandlet de øvrige klagepunkter i sagen.

Planklagenævnet stadfæster afgørelsen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

Tilladelsen bortfalder, hvis den ikke er udnyttet inden 5 år efter Planklagenævnets afgørelse, eller ikke har været udnyttet i 5 på hinanden følgende år, jf. planlovens § 56, stk. 2.

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og kommuneplanen for området

Klagesagen vedrører opsætning af fire glampingtelte på en ejendom beliggende i landzone. Den berørte matrikel er en del af en ejendom, som er noteret som en landbrugsejendom på ca. 5,1 ha. Den berørte matrikel er ca. 3,1 ha.

Den berørte matrikel ligger i det åbne land i kystnærhedszonen i en afstand af ca. 800 m fra kysten[1]. Den berørte matrikel ligger endvidere inden for skovbyggelinjen, og er til dels omkranset af fredskov, ligesom den berørte matrikel i kommuneplanen for Aalborg Kommune indgår i en udpegning som bevaringsværdigt landskab og som større sammenhængende landskab. Den berørte matrikel ligger uden for kommuneplanens rammer.

1.2. Ansøgningen

Der ønskes opført fire glampingtelte med en diameter på 5 m. Teltene ønskes opstillet tilbagevendende årligt i fem år i perioden mellem den 15. marts og den 31. oktober. Glampingteltene ønskes udlejet til turister i en periode på op til fem sammenhængende overnatninger. Til hvert af teltene opsættes en ifølge ansøgeren primitiv toiletbås, ligesom der afgrænses et tilhørende areal med belægning af træflis, hvor der opsættes parasol og sidde- og bordfaciliteter. Teltpladserne bliver ca. 46 m2. Der opsættes endvidere ét spiralformet hegn som afgrænsning for et fælles bad. Teltene ønskes opstillet hhv. ca. 60 m, ca. 85 m, ca. 95 m og ca. 125 m fra ejendommens øvrige bebyggelse.[2]

1.3. Afgørelsen, der er klaget over

Aalborg Kommune gav den 16. juli 2021 landzonetilladelse til opsætning af fire glampingtelte på matr.nr. [F1].

Kommunen lagde ved sin afgørelse vægt på, at det ansøgte ikke vurderedes at tilsidesætte natur-, miljø- og landskabelige værdier i området. Kommunen lagde desuden vægt på, at det ansøgte ikke er i strid med kommuneplanens retningslinjer og med udpegningerne for området. Kommunen lagde endvidere vægt på, at de ansøgte placeringer ikke er omfattet af fredninger og naturbeskyttelseslinjer, og at det ansøgte er i overensstemmelse med kommunens retningslinjer. Endelig lagde kommunen vægt på, at det ansøgte er sammenligneligt med primitiv overnatning efter campingreglementet.

Landzonetilladelsen blev givet på vilkår om, at telte og toiletbåse mv. fjernes i vinterperioden, at parkering sker på arealet tilknyttet ejendommens primære bebyggelse, at færdsel til og fra det ansøgte foregår ad den nordligt beliggende stiforbindelse ad markveje eller via ejendommens gårdsplads og at arealet tilbageføres til landbrugsjord, når der ikke længere sker udlejning af glampingtelte på ejendommen.

1.4. Klagen og bemærkningerne hertil

Planklagenævnet har under sagens behandling modtaget de dokumenter vedrørende sagens indhold, der fremgår af Bilag 1 sidst i denne afgørelse.

Planklagenævnet modtog klagen fra kommunen den 10. september 2021.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets behandling af sagen

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: Helle T. Anker (formand), Henrik Høegh, Ulf Kjellerup, Thomas Klyver, Helle Lassen, Jonas V. K. Nielsen, Susanne Ogstrup, Torsten S. Pedersen, Henrik Stjernholm, Flemming Thornæs, Jan Woollhead.

2.2. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

2.2.1. Planklagenævnets kompetence

Planklagenævnet kan tage stilling til en kommunes afgørelse efter planlovens § 35, stk. 1 (landzone), jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 1.[3]

Planklagenævnet kan desuden tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes øvrige afgørelser efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3. Det er et retligt spørgsmål, om et bestemt forhold kræver landzonetilladelse.

2.2.2. Planklagenævnets prøvelse

Planklagenævnet har behandlet de dele af klagen, som fremgår af afsnit 2.4, 2.5 og 2.6. Klagerens bemærkninger for så vidt angår dette er alene kort gengivet i afgørelsen, men de er indgået i sagsbehandlingen i deres helhed.

Planklagenævnet har ikke behandlet de dele af klagen, som fremgår af afsnit 2.7.

2.3. Krav om landzonetilladelse

I landzone må der som udgangspunkt ikke uden tilladelse fra kommunen foretages udstykning, opføres ny bebyggelse eller ske ændring i anvendelsen af bestående bebyggelse og ubebyggede arealer, jf. planlovens § 35, stk. 1.

2.3.1. Generelt om ny bebyggelse efter § 35, stk. 1

Det følger af byggelovens[4] § 2, at begrebet *bebyggelse* omfatter både egentlige bygninger, mure samt andre faste konstruktioner og anlæg, når lovens anvendelse på de pågældende konstruktioner mv. er begrundet i de hensyn, som loven tilsigter at varetage. Byggelovens

bebyggelsesbegreb tillægges ofte stor vægt ved vurderingen af, hvad der må anses for at være bebyggelse, men det afgørende for fastlæggelsen af bebyggelsesbegrebet i forhold til planloven er, om der er tale om en relevant aktivitet, set i forhold til landzonebestemmelsernes formål.

Bebyggelsesbegrebet omfatter også transportable konstruktioner, som udnyttes som en bygning, hvis udnyttelsen ikke er af rent forbigående art. Kortvarig opstilling af f.eks. campingvogne, autocampere eller skurvogne kræver således ikke landzonetilladelse.[5]

Ikke fast placeret byggeri, som jævnligt flyttes rundt på et bestemt areal, kan ligeledes kræve landzonetilladelse, dog ikke ud fra en konkret placering til det enkelte byggeri, men f.eks. til et bestemt antal på det pågældende areal.

2.3.2. Undtagelse fra kravet om landzonetilladelse

Der gælder efter loven en række undtagelser fra kravet om landzonetilladelse, jf. planlovens § 5 u og §§ 36-38. Hvis forholdet ikke kræver landzonetilladelse, vil det være umiddelbart tilladt efter landzonereglerne.

2.3.3. Planklagenævnets vurdering

Planklagenævnet finder, at der i den konkrete sag er tale om bebyggelse, der er omfattet af planlovens § 35, stk. 1. Nævnet lægger herved vægt på, at det ansøgte udgør faste konstruktioner, der opsættes i længere tid ad gangen, og dermed er at betragte som bebyggelse. Desuden er der tale om ændret anvendelse af det areal, som anvendes til formålet. Ingen af de i § 36 angivne undtagelser fra kravet om landzonetilladelse finder anvendelse i sagen.

2.4. Krav om landzonetilladelse til mindre forhold (bagatelgrænse)

2.4.1. *Generelt om bagatelgrænsen*

Der antages at gælde en bagatelgrænse for, hvad der udløser krav om landzonetilladelse. Der kan være tale om bebyggelse eller aktiviteter af et så begrænset omfang, at det falder under en bagatelgrænse i forhold til landzonebestemmelserne. Der må i hvert enkelt tilfælde ske en vurdering af, om det pågældende forhold har betydning i forhold til landzonebestemmelsernes formål.

Ifølge Vejledning om landzoneadministration kan et primitivt overnatningssted i form af en lejrplads med ganske få telte etableres uden landzonetilladelse, hvis der alene er tale om lejlighedsvis teltslagning af midlertidig karakter på en mindre del af en ejendom, der i øvrigt

anvendes til andre formål. Det gælder uanset, om der betales et mindre vederlag for benyttelsen, og om der gives adgang til ejendommens toilet m.v. [6]

Særligt i forhold til ændret anvendelse bemærkes, at ændringen skal antage en vis blivende karakter. En kortvarig ændring i anvendelsen er således ikke en ændret anvendelse, der udløser krav om tilladelse. En periode på 6 uger anses som udgangspunkt for kortvarig. En anvendelse, der er kortere end 6 uger, men som gentages jævnligt, betragtes i udgangspunktet som en anvendelse af blivende karakter.

Den ændrede anvendelse skal desuden være relevant i forhold til landzonereglerne. I tidligere praksis er det bl.a. vurderet, at et stiforløb som udgangspunkt ikke krævede landzonetilladelse, da ændringen ikke sås at have den fornødne relevans i forhold til landzonereglernes formål.[7]

Et andet eksempel kan være Bed & Breakfast, som efter nævnets opfattelse skal forstås som en mindre virksomhed, der tilbyder overnatning og evt. morgenmad. Normalt vil der også være tale om udlejning af et mindre antal værelser i egen bolig.

Særligt i forhold til Bed & Breakfast er det afgørende for, om disse kræver landzonetilladelse, at der er tale om en udlejning, som antager erhvervsmæssig karakter i form af pensionat, hotel eller lignende. Det forhold, at en grundejer får mange gæster – herunder overnattende gæster – eller udlejer værelser til andre, uden at det har erhvervsmæssig karakter, reguleres ikke af planloven, ligesom alternative boformer som kollektiver heller ikke er forhold, som planloven regulerer.

2.4.2. *Planklagenævnets vurdering*

Et enstemmigt Planklagenævn finder, at det ansøgte ikke ligger under bagatelgrænsen. Forholdet er derfor omfattet af kravet om landzonetilladelse efter planlovens § 35, stk. 1.

Nævnet finder, at bagatelgrænsen må forstås snævert i forhold til primitive overnatningssteder. Nævnet lægger vægt på, at der er tale om fire glampingtelte med tilhørende faciliteter i form af bl.a. toiletter og bad, der ønskes opstillet tilbagevendende for en periode på ca. 7 måneder årligt, i en periode på fem år. Nævnet lægger endvidere vægt på udformningen af teltene, herunder størrelsen.

2.5. Landzonetilladelse til opsætning af glampingtelte inklusive faciliteter

2.5.1. *Klagen*

Det er anført i klagesagen, at landzonetilladelsen vil medføre nabogener i form af uvedkommendes færden på klagerens ejendom og i form af øget aktivitet i området.

2.5.2. Generelt om landzonetilladelse

Hovedformålet med zoneinddelingen og landzonereglerne er at forhindre byspredning i det åbne land og at sikre, at egentlig bymæssig udvikling sker, hvor der gennem planlægningen er åbnet mulighed for det. Det følger af formålsbestemmelsen, at landzonereglerne skal administreres på baggrund af landskabelige, rekreative og arealressourcemæssige hensyn og andre samfundsmæssige interesser, f.eks. trafikale hensyn, samt hensynet til erhvervslivets muligheder for vækst og udvikling.[8] Ved afgørelsen kan der endvidere tages hensyn til, om det ansøgte vil påføre naboer urimelige gener.

Områder i landzone skal som udgangspunkt friholdes for anden spredt og uplanlagt bebyggelse m.v. end den, der er nødvendig for driften af landbrug, skovbrug og fiskeri. Udover at værne om natur og landskab er varetagelsen af de primære erhvervsinteresser blandt de hensyn, der ligger bag landzonereglerne.

Efter hidtidig praksis lægges der stor vægt på lovens almene formål, uanset at den enkelte sags betydning er begrænset. I vurderingen indgår derfor overvejelser om, hvilken betydning afgørelsen kan få for fremtidige lignende sager (præcedensvirkning).

2.5.3. Generelt om opførelse i tilknytning til øvrig bebyggelse

Som udgangspunkt skal ny bebyggelse ud fra landskabelige hensyn placeres i tilknytning til de eksisterende bygninger sådan, at ejendommens bygninger og færdselsarealer udgør en hensigtsmæssig enhed.

Efter hidtidig praksis anses ny bebyggelse normalt for at have tilknytning til ejendommens hidtidige bebyggelsesarealer, hvis afstanden er op til ca. 20 m. Der skal dog foretages en konkret vurdering af bl.a. landskab og terrænforhold på stedet.

Ved de "hidtidige bebyggelsesarealer" forstås efter praksis primært det område, hvor ejendommens bebyggelse ligger samlet. Hvis ejendommens bebyggelse ikke ligger samlet, skal der ved de hidtidige bebyggelsesarealer forstås de arealer, hvorpå hovedparten af ejendommens driftsbygninger ligger, eller det areal, hvorpå ejendommens stuehus hidtil har ligget.[9]

2.5.4. Generelt om landzonetilladelse i kystnærhedszonen

Kystnærhedszonen skal søges friholdt for bebyggelse og anlæg, der ikke er afhængig af kystnærhed, og der må kun gives landzonetilladelse, hvis det ansøgte er af helt underordnet betydning i forhold til de nationale planlægningsinteresser i kystområderne, jf. § 5 a, stk. 1, og § 35, stk. 3. Dette indebærer, at de landskabelige, naturmæssige og rekreative interesser, der er knyttet til kystnærhedszonen, skal tillægges særlig betydning ved stillingtagen til landzonetilladelser.

2.5.5. *Generelt om bebyggelse inden for skovbyggelinjen*

Der må ikke placeres bebyggelse inden for en afstand af 300 m fra skove, jf. naturbeskyttelseslovens[10] § 17, stk. 1. Dog gælder forbuddet i stk. 1 ikke for bebyggelse, campingvogne og lignende i landzone, hvortil der er meddelt landzonetilladelse efter planlovens § 35, stk. 1, jf. naturbeskyttelseslovens § 17, stk. 2, nr. 5.

Hvis der ansøges om landzonetilladelse inden for skovbyggelinjen, vil hensynet til skoven som landskabselement og til arealer langs skoven som levested for planter og dyr skulle varetages ved administrationen af landzonereglerne.

2.5.6. Planklagenævnets vurdering

Et flertal på 9 medlemmer (Helle T. Anker, Henrik Høegh, Ulf Kjellerup, Thomas Klyver, Helle Lassen, Jonas V. K. Nielsen, Susanne Ogstrup, Torsten S. Pedersen og Henrik Stjernholm) finder, at der kan gives landzonetilladelse til det ansøgte.

Flertallet lægger vægt på, at der er tale om relativt få telte, der ligger med begrænset spredning både indbyrdes og i forhold til ejendommens bebyggelse på et klart afgrænset areal. Nævnet lægger ligeledes vægt på, at de tilhørende faciliteter er af begrænset omfang uden faste installationer og kan fjernes. Tilladelsen er endvidere gjort tidsbegrænset i 5 år.

Desuden ses der konkret ikke at være særlige landskabelige eller naturmæssige hensyn at varetage, da det ansøgte er placeret på et markareal, der er afskærmet af beplantning og dermed ikke ligger synligt i landskabet.

Flertallet finder endvidere, at det ansøgte henset til størrelse og anvendelse vil være af helt underordnet betydning i forhold til beskyttelsen efter skovbyggelinjen og kystnærhedszonen, hvorfor dette ikke i sig selv kan begrunde et afslag.

Flertallet lægger endelig vægt på, at der er fastsat vilkår om, at det ansøgte nedtages for vinterperioden, at parkering sker ved ejendommens primære bebyggelse og at det ansøgte efter landzonetilladelsens udløb tilbageføres til landbrugsjord.

Et mindretal på 2 medlemmer (Flemming Thornæs og Jan Woollhead) finder, at der ikke kan gives landzonetilladelse til det ansøgte.

Mindretallet lægger herved vægt på, at der er tale om fire forholdsvist store enheder med både toilet- og badeforhold og tilhørende opholdsareal og at de ansøgte telte udgør faste konstruktioner, som opsættes i længere tid af gangen. Mindretallet lægger ligeledes vægt på, at de ansøgte telte ligger inden for skovbyggelinjen, at de er placeret i et bevaringsværdigt landskab, som også er et større sammenhængende landskab, og at området ligger inden for kystnærhedszonen. Endvidere lægger mindretallet vægt på, at de ansøgte telte ligger med relativ stor spredning i en afstand på ca. 60 til 125 m fra ejendommens eksisterende bebyggelsesarealer. De ansøgte telte er ifølge mindretallet udtryk for en spredning af campinglignende installationer, som rettelig bør ligge i forbindelse med en campingplads. Endelig lægger mindretallet vægt på, at klageren er generet af mængden af campister, kørsel, ophold og leg, og har protesteret mod etableringen af en plads fra det tidligere forår til det sene efterår.

Der træffes afgørelse i overensstemmelse med flertallets stemmeafgivning.

Planklagenævnet bemærker, at nævnet med denne afgørelse ikke har taget stilling til, om det ansøgte kræver tilladelse efter campingreglementet eller sommerhusloven.

2.6. Forhold, som ikke behandles

2.6.1. *Spildevand og brandsikkerhed*

Klagen

Det er anført i klagesagen, at kommunen burde have stillet krav i forhold til spildevandsanlæg, ligesom det i klagesagen betvivles, hvorvidt kravene i forhold til brandsikkerhed er overholdt i relation til de ansøgte placeringer.

Planklagenævnets vurdering

Det, klageren har anført vedrørende spildevand og brandsikkerhed vedrører ikke retlige spørgsmål efter planloven, og Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle dette spørgsmål. Planklagenævnet henviser klageren til at henvende sig til kommunen og få vejledning om, hvorvidt det kan påklages til anden myndighed.

2.6.2. Kommunens sagsbehandling

Klagen

Det er anført i klagesagen, at kommunens håndtering af sagen frem mod kommunens afgørelse har været kritisabel.

Planklagenævnets vurdering

Kommunerne fører tilsyn efter planloven. Det betyder bl.a., at kommunen påser overholdelsen af planloven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, jf. lovens § 51, stk. 1. Planklagenævnet kan bl.a. tage stilling til kommunernes tilsynsafgørelser efter denne bestemmelse, herunder afgørelser om lovliggørelse af ulovlige forhold. I den konkrete sag har kommunen truffet afgørelse om landzonetilladelse til opsætning af fire glampingtelte inklusive faciliteter. Klageren har i den forbindelse anført, at kommunens håndtering af sagen frem mod kommunens afgørelse har været kritisabel.

Planklagenævnet kan imidlertid ikke tage stilling til klager over selve udøvelsen af tilsynspligten. Det indebærer bl.a., at nævnet ikke kan tage stilling til klager over kommunens tilrettelæggelse og prioritering af tilsynsopgaverne, kommunens sagsbehandlingstid eller den fastsatte tidsfrist i et påbud.

Ankestyrelsen, tilsynet med kommunerne, kan behandle spørgsmål om kommunernes udøvelse af tilsyn efter planloven, idet Ankestyrelsen dog ikke kan tage stilling til kommunernes skønsudøvelse i det omfang, skønnet er udøvet inden for de rammer, lovgivningen fastsætter. Såfremt klageren mener, at kommunen ikke har ført tilsyn efter planloven, henviser Planklagenævnet klageren til at rette henvendelse til Ankestyrelsen.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet stadfæster Aalborg Kommunes afgørelse af 16. juli 2021 om landzonetilladelse til opsætning af fire glampingtelte på matr.nr. [F1], på adressen [A1], 9370 Hals.

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.[11] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne

sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.[12]

---

[1] Opmålt via Planklagenævnets GIS-system (Geografisk InformationsSystem).

[2] Opmålt via Planklagenævnets GIS-system (Geografisk InformationsSystem).

[3] Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 med senere ændringer.

[4] Lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2019 Byggeloven.

[5] Vejledning om landzoneadministration, 2018 (opdateret 2019), afsnit 1.2.2.

[6] Vejledning om landzoneadministration, 2018 (opdateret 2019), afsnit 3.12.2

[7] Jf. eksempelvis NKN-31-00791 (stiforløb på 8,4 km om Esrum Sø krævede ikke landzonetilladelse) og NMK-31-01225 (trampesti på ca. 230 m krævede ikke landzonetilladelse).

[8] Bemærkninger til lovforslaget, kapitel 7 (LFF nr. 76 af 23. januar 1991) og (LFF nr. 121 af 25. januar 2017).

[9] Vejledning om landzoneadministration, 2018 (opdateret 2019), afsnit 1.3.2. (s. 37).

[10] Lovbekendtgørelse nr. 1986 af 27. oktober 2021 Naturbeskyttelsesloven.

[11] Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

[12] Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet

Sag:

21/10247

Dato:

30. maj 2022.

Emner:

Planloven, landzo...

Highlight:

Vis/skjul highlight